

När inga barn blir gjorda...

IVF-försök, rätt tid för ägglossning, och så det hett efterlängttade blå strecket på stickan som inte kommer. Vad gör en ouppfylld längtan efter barn, med relationen, och med kärleken. Vi träffade två par som klarat vänta barn-krisen.

AV MARI-LOUISE PAULSSON FOTO: TINA STAFRÉN, SUSANNE KRONHOLM

Nu när Selma är här kan Lina och Hans äntligen drömma om andra saker.

Lina Olsén Lindström, Hans Lindström
Ålder: 38 resp. 44.
Familj: Selma, 4, och varandra.
Gör: Lina jobbar som lärare. Hans jobbar som platschef på byggföretag.
Bor: Utanför Östersund
Övrigt: Lina har också skrivit låten *Längtat länge nog* om barnlängtan. Finns på iTunes, Spotify och Youtube.

Lina och Hans:

– Fy fan vad vi har gått igenom!

● Under sju år försökte Hans Lindström och Lina Olsén Lindström få barn. Ingenting fungerade, vare sig inseminationer eller IVF. Till slut lyckades det via adoption.

– Jag får perspektiv i de enklaste göromålen. Man står och hänger tvätt och så ligger det en liten udda barnstrumpa där och jag känner bara lycka. Men fy vad vi har gått igenom. Det är konstigt att man kan släppa det och gå vidare, säger Lina.

När de träffades kom Lina från en relation där det hade varit svårt att få barn, så hon tog upp barnfrågan ganska direkt. Ett år försökte de "själva" men när det inte fungerade gjorde de en fertilitetsutredning som visade att de var så kallat oförklarligt barnlösa. Eftersom båda då var över 30, var det lika bra att ta hjälp. Det blev fyra inseminationsförsök och sammanlagt åtta IVF:er under sju år.

”Jag hade en extremt stor oro för att bli lämnad”

Lina säger att hon under den tiden lyssnade på varenda signal kroppen gav och att hon efter en IVF var orolig varje gång hon gick på toaletten för att mensen skulle komma. Men hon bar också på en annan ångslan.

– Jag hade en extremt stor oro för att bli lämnad. Det är enormt stigmatiserande att inte kunna få barn. Jag jobbar i ett kvinnodominerat yrke och på varenda rast pratas det barn och barnbarn. Kvinnor ska leverera barn och jag ville ge det till Hans och till våra föräldrar, säger Lina. Hans nickar.

– Det är klart att det har varit jobbigt för mig men ännu värre för Lina. Hon har gått igenom alla hormonbehandlingar, burit på vår väntan och alltid varit den som fått ge mig det negativa beskedet. »

– Vår räddning har varit att vi kan prata om allt

forts Jag har varit starkare de gångerna, tänkt framåt och försökt att inge hopp.

För att stötta Lina pratade de om varför hon tog på sig ansvaret när de var två om problemet? Hans försäkrade att han fanns kvar, vad som än hände.

– Jag slutade inte att tänka på det men det var väldigt skönt att få vara tjugit, älta, ställa frågan om och om igen och att alltid få bekräftelse, säger hon.

De hade olika sätt att hantera processen. Som till exempel att Lina tidigt tog upp adoption eftersom hon är en sådan person som vill ha alternativ. Hans ville ta ett steg i taget, men hennes frågor satte igång hans tankar på adoption.

– Vi hittade en medelväg som har varit berikande. Jag fick backa och förstå att när vi precis har gjort en IVF så behöver jag inte diskutera adoption eller äggdonation utan bara vara här och nu, säger Lina.

Det var långa IVF-år med besvikelse och oro där varje sekund handlade om barn. Till slut gav de upp.

– Vi orkade helt enkelt inte längre. Kroppen tar ju stryk och till slut finns det ingen energi kvar. Man fixar det inte mentalt. Vi var också tvungna att tänka på pengarna, eftersom det tyvärr även är en ekonomisk fråga, säger Lina.

Paret bestämde sig för att adoptera. Det kändes som det säkraste sättet att få barn. Nu var det tyvärr inte så säkert. De stod i adoptionskö till Ryssland när Putin bestämde att landet inte skulle adoptera till nationer som tillät samkönade äktenskap. Nytt land blev Montenegro och där gick det bra. Lina och Hans fick ”en underbar och häftig liten tjej” som de beskriver sin dotter. Men väl på plats för att hämta hem henne stängdes plötsligt deras adoption. Ingen vet varför.

– Det var en bottenlös sorg. Vi hade till och med köpt presenter för hon skulle fylla två år men det var bara att åka hem. Jag har aldrig haft ångest eller varit deprimerad men då förstod jag hur det känns, säger Lina.

Fem veckor senare fick de äntligen med sig dotter Selma hem. ”Äntligen kunde vi lägga fokus på att vara föräldrar” säger de och ler stort. Men också att det har varit en omställning att bli föräldrar. Frågan är då hur de har gjort för att värna om sin relation under den här tiden? Där åtta av tio år har handlat om att få barn?

– Jag vill nog påstå att vår räddning har varit att vi har kunnat prata om allt och att vi hela tiden har haft känslorna kvar. Kan man visa kärlek och ömhet är man ju trygg i det, säger Hans. Lina fyller i.

– Kommunikation och humor. Vi har alltid gillat att vara med varandra och vi har så roligt ihop.

Nu planerar familjen för framtiden, helst vill de resa!

Men vi har också ställt frågan om ska vi ge varandra frihet och separera? Vi unnar ju varandra barn och kan vi hitta det med någon annan... Det har varit den mest obehagliga frågan men vi har valt varandra om och om igen, säger hon.

Nu med lite distans kan de se att erfarenheterna från den tuffa tiden också har stärkt deras förhållande.

– Jag måste säga att det övergripande är positivt. Den historien som vi bär med oss är ju ett kitt mellan oss, säger Lina.

– Nu när vi har fått lite distans undrar jag hur vi har orkat? Fast långt inne i processen tänkte jag: ”Har det här inte det här knäckt oss vad ska då knäcka oss?” Ur alla djupa svackor bygger man upp en styrka som är bra att ha. Så något gott har det kommit ur det här också, säger Hans.

Nu har de sitt barn och kan börja bygga andra gemensamma drömmar. Att lägga undan pengar och resa som en familj, är en. Stärka dotterns relation till släkt och vänner som varit stöttande under hela tiden och som nu delar deras glädje, är en annan.

– Det är skönt att få landa och bara känna att vi har det bra som det är, avslutar Lina. ●

”Ur alla djupa svackor bygger man en styrka”

Linda och Lennart:

– Vi har lärt oss ta hand om sorgen

● – Det har aldrig varit någon kris i vår relation när vi försökte få barn, tvärtom, säger **Linda Malm** när vi går från hallen för att sätta oss i köket, förbi den tidigare matplatsen som de byggde om till ett rum för barn. Ett barn som aldrig kom och som inte heller kommer. Linda och hennes make Lennart är liksom cirka 14 procent av landets befolkning över 45 år ofrivilligt barnlösa.

De träffades 2005 "sent i livet" som de säger. Linda var då 34 och Lennart 35 år. Barn pratade de inte om direkt, först ville paret lära känna varandra och bygga upp sin relation. Efter två år var det ändå dags.

– Vi skulle på vandringsresa och bestämde att jag skulle sluta med p-piller när vi kom hem men Lennart friade på resan. Så vi bokade in bröllopet nio månader senare och tänkte händer det så händer det, säger Linda.

Att ingenting hände tog de

med ro. Övertygade om att det skulle gå bra var de till en början glada att få lite mer tid tillsammans. Men tiden gick. Dags att försöka hitta anledningen till deras barnlöshet. När läkarna inte kunde hitta någon anledning bestämde de sig för att försöka med IVF.

– Jag tänkte bara vilka möjligheter, vi håller på att skapa ett barn och vi får alla hjälpmedel som finns. Jag trodde absolut att det skulle gå bra. Man hör ju talas om alla som är»

Linda och Lennart Malm
Ålder: 44 och 45.
Bor: Stockholm
Gör: Lennart jobbar med extern kommunikation på ett stort it-bolag. Linda jobbar som hudterapeut, studerar till samtalscoach och driver bloggen andrasidantroskeln.se.

– Jag har ju fem gudbarn!

forts 40 plus och får barn, som lyckas mot alla odds, säger Linda.

Linda och Lennart ställde sig också i kö för adoption för att ha ett alternativ. Tyvärr blir livet sällan som man tänker sig eller önskar. De fick perfekta embryon, skolboksexemplar, men dessa fastnade inte. I samband med Lindas 40-årsdag blev hon kallad på mammografi, en rutinundersökning där man upptäckte att hon hade hormonpositiv bröstcancer. En chock och all deras kraft fokuserades på att Linda skulle bli frisk. Även om hon själv inte riktigt såg det så.

– Redan efter första cellgiftsbehandlingen började jag fundera på rehabilitering så att vi skulle kunna adoptera, säger hon.

Linda klarade kemoterapi och medicineringen men tiden var knapp. För att man ska få adoptera där paret bor måste man ansöka innan 43 års ålder. Dessutom krävs ett särskilt tillstånd från Socialstyrelsen för den som varit sjuk.

– Man blir inte friskförklarad men onkologen var tydlig med att allt var så bra som det kunde vara. Det svar vi fick från Socialstyrelsen var att de ville att det skulle gå lite längre tid efter Lindas sjukdom men ingen kunde säga hur lång tid, säger Lennart.

Och där brast det. Linda beskriver det som att befinna sig i ett vakuum där hon var tvungen att röra sig bort från det lilla hopp om barn som fanns kvar. Under den tiden fick Lennart ta hand om allt som rörde barnfrågan.

– Jag lät bara datumen gå, Lennarts 43-årsdag och sedan min. Först då kände jag att nu finns det ingenting kvar för oss att göra, det blir inget barn, och då kunde jag börja bearbeta, säger Linda.

Hur gör man då för att relationen, kärleken och respekten för varandra ska överleva under den här typen av livsavgörande händelser? Lennart säger att deras sätt har varit att prata.

– Vi har ju pratat om allt, IVF, adoption och något så extremt som cancer. När man går igenom det som vi har gjort kläs du ju av allting och det går inte att köra några poser för man ser verkligen varandra. Kan man behålla känslan efter det så blir man ganska osårbar.

För både Linda och Lennart har det varit viktigt att ge varandra utrymme för egna intressen, träning och vänner även när det har varit tufft. De säger att det handlar om en grundrespekt och en total öppenhet, att kunna prata om allt men också lyssna på den andra och försöka förstå dennes perspektiv.

– Kris betyder ju utveckling. För mig är det viktigt att livet ska vara äkta och ärligt. Det här är mitt

”Livet ska vara äkta och ärligt, så här blev mitt liv”

Linda och Lennart har gett varandra eget utrymme under den tuffa tiden.

liv nu, så här blev det. Men jag känner också ett otroligt starkt utanförskap, för samhället är så uppbyggt på att alla får barn. Jag upplever att ofrivillig barnlöshet är så tabubelagt. Vi pratar så mycket om preventivt men aldrig om det infertila.

Därför har Linda startat en blogg om livet där barnet aldrig kom. Responsen från den har hjälpt dem båda.

– Att hitta människor som är i samma situation har varit väldigt stärkande. Jag vet att sorgen inte kommer att försvinna men jag kan lära mig att ta hand om den och leva ett så bra liv jag kan. Jag har så mycket, en fantastisk man, ett bra jobb och jag bor bra.

Dessutom har jag ju fem barn i mina syskonbarn och gudbarn, säger Linda och ler stort.

– Och jag har sju, säger Lennart. Klart att saknaden finns men vi vann ändå. Det är så vi tänker. Nu blev det så här men vi har haft tur trots allt, en otrolig tur, tillsammans. ●

IVF-behandling

Kallas även provrörsbefruktning och innebär att spermien befruktar ägget utanför kroppen. IVF (in vitro = i glas och fertilisering = befruktning). Metoden används vid alla former av infertilitet; kvinnlig, manlig och oförklarad ofruktsamhet.

KÄLLA: 1177 VÄRDGUIDEN